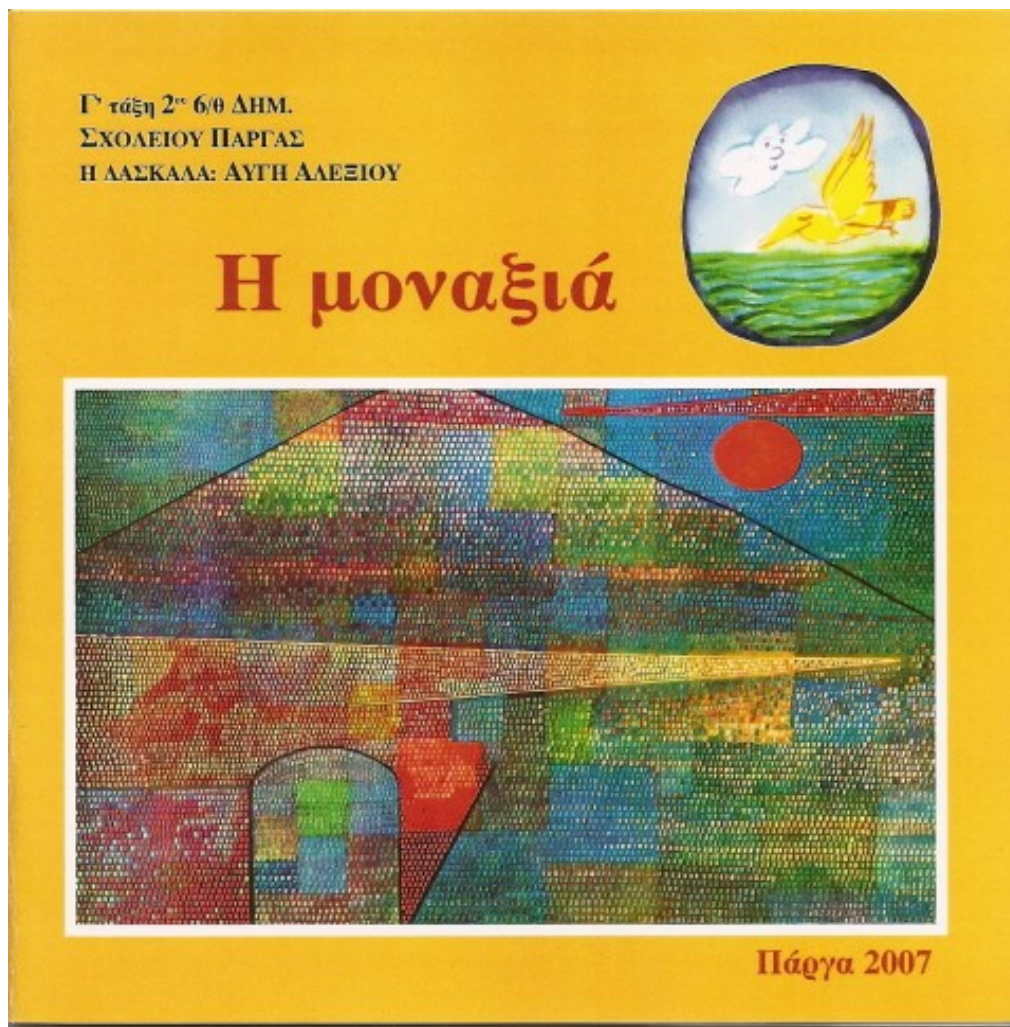

Γλώσσα, Σκέψη και Πράξη στις καινοτόμες δράσεις

Αλεξίου Αυγή, Εκπαιδευτικός Α/θμιας Εκπαίδευσης
Μπόζιου Άννα, Εκπαιδευτικός Α/θμιας Εκπαίδευσης

Με την παρουσίαση αυτή σας μεταφέρουμε την εμπειρία μας και μόνο από το εγχείρημα Γλώσσα, σκέψη και πράξη σε καινοτόμες δράσεις στο μάθημα της ευέλικτης ζώνης.

Μακριά από μας κάθε εκπαιδευτική λεξιμανία. Αγαπάμε κι αγωνιζόμαστε για ένα σχολείο «ανάτασης ψυχής», ένα σχολείο σεβασμού και συνεργασίας από γονείς, κοινωνία και πολιτεία. Οι σύγχρονες επιστημονικές και κοινωνικές αλλαγές απαιτούν άτομα κατάλληλα προετοιμασμένα, που να διαθέτουν δημιουργική και κριτική σκέψη καθώς και ικανότητα προσαρμογής στη συνεχώς μεταβαλλόμενη σημερινή πραγματικότητα.

Με κώδικα τιμής όλα αυτά σμιλεύουμε μαθητές και εκπαιδευτικός τη γλώσσα μας. Ανταλλάσσουμε σκέψεις και εξωτερικεύουμε μύχια συναισθήματα στο θέμα της «διατριβής» μας: «Η μοναξιά της Τρίτης ηλικίας».

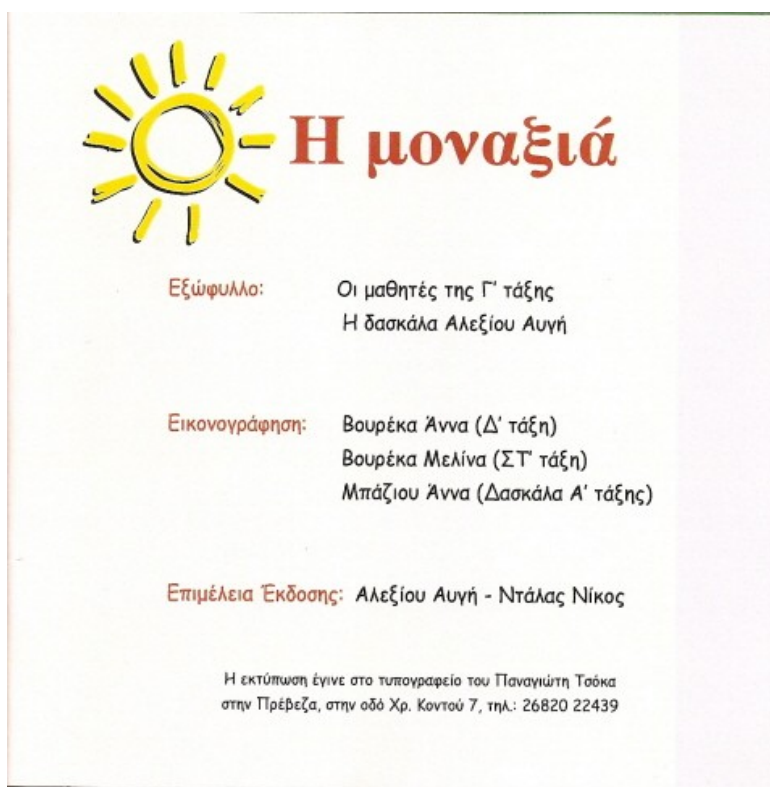
Οι ώρες της ευέλικτης ζώνης μπαίνουν τις δύο τελευταίες ώρες κάθε Παρασκευής. Μιλάμε, κάνουμε συνεδρίες με τους μαθητές καθισμένοι όλοι κυκλικά στο πάτωμα. Ανταλλάσσουμε σκέψεις και βρίσκουμε κοινή γλώσσα. Ομαδοσυνεργατικά πράττουμε βάζοντας στο όλο εγχείρημα και τους γονείς και τους άλλους δασκάλους του σχολείου αλλά και μαθητές που χρειαζόμαστε τη βοήθειά

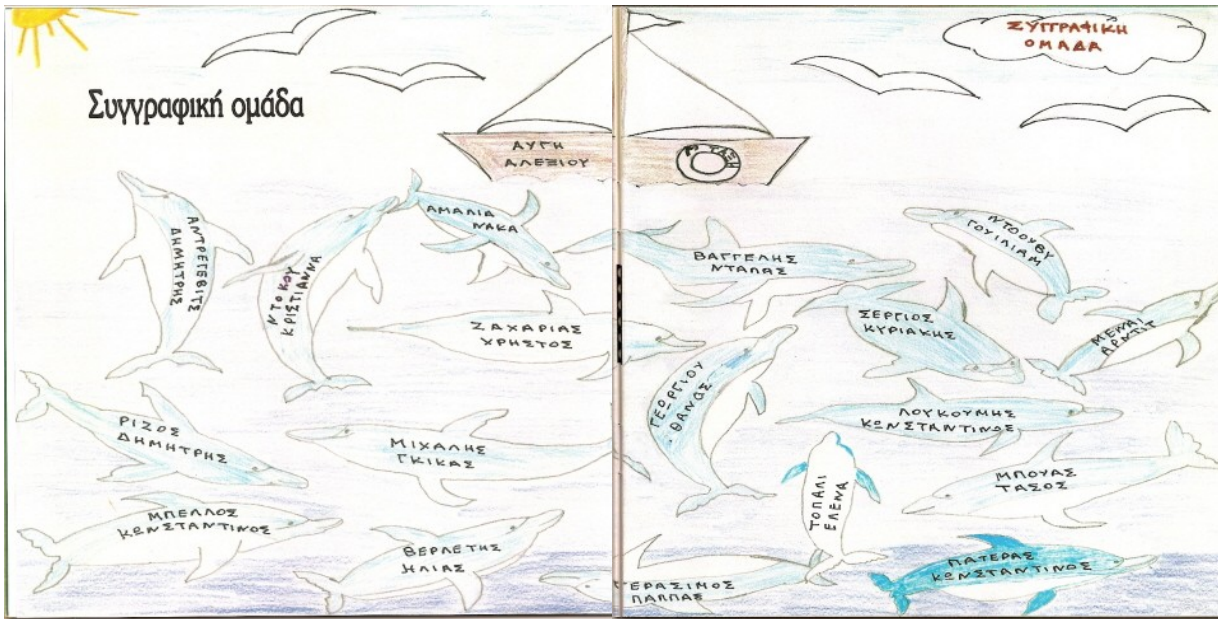
τους, να εικονογραφήσουν το βιβλίο που γράφουμε κομμάτι κομμάτι. Συζητάμε – αποφασίζουμε το γράψιμο της ιστορίας μας.

Φτιάχνουμε το εξώφυλλο. Η δασκάλα της πρώτης κ. Μπάζιου κάνει την εικονογράφιση μαζί με δυο μαθήτριες της Δ΄ και ΣΤ΄ τάξης. Χρειάζονται χρήματα για την έκδοσή του. Οι γονείς είναι δίπλα μας, όλοι ψάχνουμε. Συζητάμε με την τοπική αυτοδιοίκηση, εκθέτουμε το έργο μας. Θέλουμε όλοι να γίνουμε μια μεγάλη ομάδα με τελική πράξη συνεργασία και πλούτο απόψεων. Τελικό αποτέλεσμα τύπωση και έκδοση του βιβλίου μας «Η Μοναξιά».

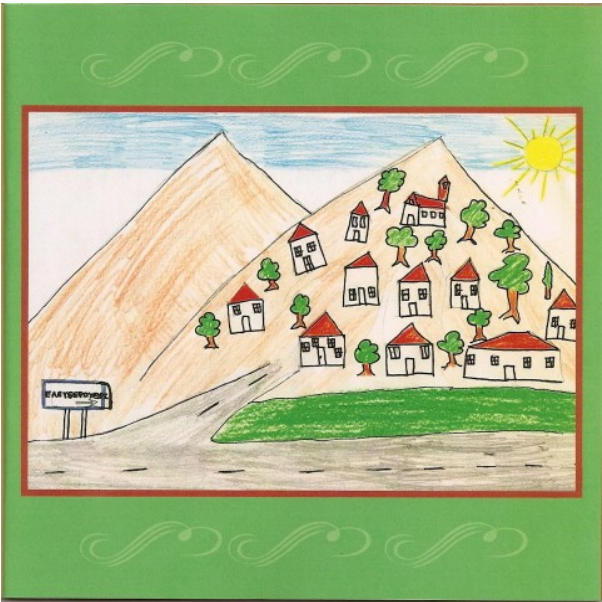
Γίναμε με τους μαθητές, συγγραφείς, ζωγράφοι παρουσιαστές στους συμμαθητές μας, στους γονείς μας και την τοπική κοινωνία.

Κάναμε τη γλώσσα καθρέπτη της σκέψης μας και μέσα από τη διαπραγμάτευση του θέματος «Η μοναξιά της Τρίτης ηλικίας» γράψαμε σαν τελικό απόσταγμα της όλης διαπραγμάτευσης την «Μοναξιά», μέσα σε μια τάξη με γλυκά – έξυπνα, ακτινοβόλα μάτια σε μια τάξη που έχει φως, χώρο, χρώματα και έχει χρέος να ετοιμάσει αυριανούς «ελαφρώς υποψιασμένους πολίτες».

Ο Παππού - Γιάννης ζούσε σ' ένα μικρό χωριό που το έλεγαν Ελευθεροχώρι. Το χωριό του δεν ήταν πάντοτε μικρό. Παλιά ήταν ένα μεγάλο χωριό γεμάτο παιδιά να παίζουν στους πλακόστρωτους δρόμους του. Είχε οργανωμένα χωράφια και πολλούς κατοίκους που δούλευαν σκληρά σ' αυτά. Μα πάει καιρός τώρα που έφυγαν οι περισσότεροι χωριανοί με τις οικογένειές τους για τις μεγάλες πολιτείες, γιατί αυτές έχουν εργοστάσια και δουλειές. Εδώ πια τα χωράφια δεν τους ζούσαν. Έτσι έμειναν στο χωριό λίγοι χωριανοί και πολλοί παππούδες και γιαγιάδες.

Ευτυχώς το καλοκαίρι τα παιδιά τους με τα εγγόνια
ερχόταν να μείνουν μαζί τους για να χαρούν τη φύση
όπως έλεγαν.

Αυτό το καλοκαίρι η εγγονή του η Μαρία ήρθε να μείνει για
είκοσι μέρες μαζί του.

Τι χαρά ένοιωσαν και οι δυο. Πόσες βόλτες έκαναν κάθε
μέρα.

Τι μυρωδάτο αέρα έχει εδώ παππού! έλεγε συνέχεια η
Μαρία. Τι ήλιος! Έπαιζε με τα χύματα, μάζευε λουλούδια,
άκουγε τα πουλιά δίπλα στο μικρό ποταμάκι και το βράδυ κάτω
από το φεγγάρι τι δεν έλεγαν μαζί με τον παππού!

Η Μαρία έλεγε στον παππού της για το σχολείο της, για
τα καινούρια βιβλία που πήρε φέτος, για τους μεγά-
λους δρόμους με το θόρυβο, για τον γκριζο ουρανό της πόλης
για το αγαπημένο της περιοδικό.

Να παππού πάρε να το δεις! Γράφει για απίθανα πράγ-
ματα που συμβαίνουν στον κόσμο.

Ο παππούς όλο το βράδυ το διάβαζε. Σχεδόν το «ρούφη-
ξε». Πόσα πράγματα έγραφε ... Πόσα έμαθε!
Αχ! αυτά τα βιβλία θησαυρός είναι έλεγε!

Όμως οι μέρες πέρασαν και οι διακοπές της Μαρίας τελείωσαν.

Ένα πρωί έφυγε.

- Παππού θάρθω σίγουρα τις επόμενες διακοπές.
Θα δεις ! ... Μην στεναχωριέσαι του είπε δίνοντάς του ένα ζεστό φιλί.

Δύσκολες οι μέρες χωρίς παρέα για τον παππού - Γιάννη.
Οι βόλτες τον κούραζαν. Την τηλεόραση την βαριόταν.

Στο μικρό σκοτεινό και υγρό μαγαζάκι που τόχαν βαπτίσει
ΚΑΤΗ δεν ήθελε να πάει. Τι να κάνει!

Ο άνθρωπος θέλει φως, ζεστασιά και νάχει κάποια ασχολία.

Ένα βράδυ πήρε να ξεφυλλίσει ένα περιοδικό της Μαρίας.

Η σελίδα που κοίταζε ήταν κόκκινη με διάσπαρτα πάνω της άσπρα τετράγωνα που μέσα είχαν γραμμένα ονόματα με διευθύνσεις και από κάτω έγραφαν:

Θέλεις να γίνουμε φίλοι;

Δεν έχεις παρά να μου γράψεις κι εγώ θα σου απαντήσω.

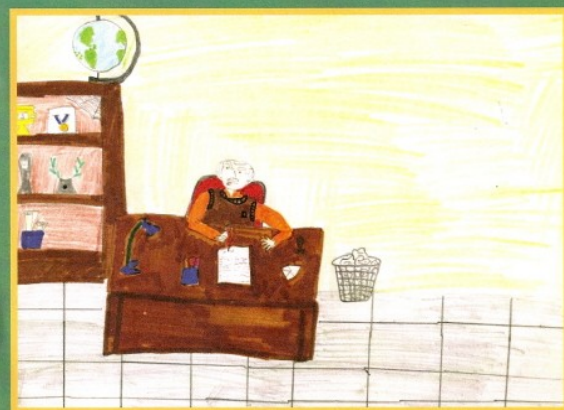
Θέλεις να ανταλλάξουμε κάρτες και αυτοκόλλητα;

Αμέσως πήρε χαρτί και μολύβι, Άρχισε να γράφει στον Αλέξη Κόντογλου 10 χρονών.

Πόσο περίμενε την απάντηση του !!

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ήρθε!

Τόση δροσιά είχε αυτό το γράμμα! Τούστειλε και αυτοκόλλητα ο Αλέξης, αλλά και μια όμορφη ζωγραφιά.

Ο ταχυδρόμος είχε γίνει το πιο αγαπημένο του πρόσωπο. Με πόση λαχτάρα τον περίμενε κάθε βδομάδα.

Έγινε Ολυμπιακός σαν τον Αλέξη.

Έβλεπε αγώνες, άρχισε να ψάχνει για νέα πράγματα. Δεν τούχε γράψει ότι ήταν 75 χρονών αλλά ότι ήταν δώδεκα. Άκουγε μουσική, αγάπησε τα μαθηματικά και το σκάκι σαν το φίλο του τον Αλέξη.

Όλα ήταν πολύ όμορφα!!

Πλησίαζε το Πάσχα όταν ο Αλέξης τούγραψε ότι ήθελε να γνωριστούν και θάθελαν και οι γονείς του να γνωριστούν με τους δικούς του.

Τι θάλεγε τώρα τις διακοπές του Πάσχα ναρχόταν στο χωριό του; Οι γονείς του σκεφτόταν να κλείσουν ξενοδοχείο σε μια γειτονική πόλη, όμως σίγουρα ένα απόγευμα θα πεταγόταν να γνωριστούν από κοντά. Τι φίλοι ήταν ;

Τη χαρά ήταν αυτή!! Άρχισε ο παππούς - Γιάννης να κάνει σχέδια. Θα πήγαινε τον φίλο του τον Αλέξη στο ποτάμι, στο δάσος, στο Θα έπαιζαν σκάκι και σίγουρα θα κέρδιζε γιατί ήταν πολύ καλός στο σκάκι πια μετά από τόση προπόνηση πουχε κάνει.

Έπρεπε να σιγουρέσει το σπίτι, να ψωνίσει να ... να ... Η καρδιά του πέταγε. Ήταν δώδεκα χρονών. Πόσο ωραία ήταν όλα!

«Βέβαια πρέπει να ψωνίσω καινούργια ρούχα» είπε και πήγε στον καθρέφτη του διαδρόμου. Και ... τότε βλέπει πως είναι ο παππούς - Γιάννης και όχι ο δωδεκάχρονος Γιάννης. Είχε πει ψέματα στον Αλέξη. Μελαγχόλησε και ξαφνικά ένιωσε βαρύς σαν κούτσουρο. Έκατσε στο κρεβάτι του αμίλητος με μάτια καρφωμένα στον τοίχο. Τι θα έκανε; Τι θα του έλεγε;

Δεν απάντησε στο γράμμα του Αλέξη. Οι μέρες κυλούσαν αργά - μελαγχολικά. Τα παιδιά του τον ειδοποίησαν ότι θάρθουν να τον δουν μετά το πάσχα μαζί με τη Μαρία.

Ήταν Μεγάλη Τετάρτη ώρα δώδεκα όταν κτύπησε το κουδούνι.

Τιός είναι; είπε. Άνοιξε και μπροστά του είδε ένα όμορφο ψηλό αγόρι με μαύρα μαλλιά και καστανά μάτια.

Καλημέρα! Είμαι ο Αλέξης. Εσείς θα είστε ο παππούς του Γιάννη. Τούχα γράψει ότι θάρθω να γνωριστούμε, αλληλογραφούμε ξέρετε ... ε! Παππού δεν ακούς; Δεν είναι εδώ;

Τάχε χάσει ... Τώρα ;

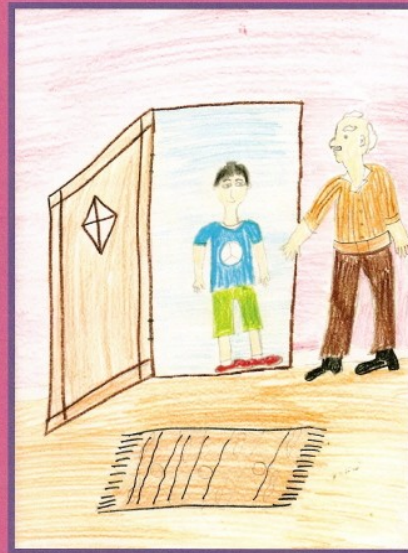
Μαμά! Μπαμπά! είναι ο παππούς του φίλου μου εδώ, ελάτε! φώναζε δυνατά τους γονείς του ο Αλέξης.

Καλημέρα παππού! είμαστε οι γονείς του Αλέξη.

Ε! Παππού θέλεις να παίξουμε μέχρι νάρθει ο Γιάννης; Βλέπω έχετε και σκάκι! Θέλεις; Ε! ναι! ψιθύρισε ο παππούς - Γιάννης. Ορμησε μέσα ο μικρός και πήρε το σκάκι. Α! να και οι κάρτες πουστείλα στον φίλο μου το Γιάννη. Πότε θάρθει παππού; Θάρθει ... ε! δεν ξέρω!

Διψάω! διψάω φώναξε ο μικρός.

Περάστε ψιθύρισε ο παππούς. Τους έβραλε νερό και κουλούρια με σταφίδες.

Πάμε για μια παρτίδα; φώναξε ο Αλέξης. Άρχισαν να παίζουν. Τι όμορφα ήταν! Μιλούσαν για τον Ολυμπιακό για τις συλλογές καρτών, για το σχολείο, για το ποτάμι, για το δάσος, για ... για ...

Πολύ όμορφη μέρα η σημερινή!

Αχ! να μην τελείωνε ποτέ σκεφτόταν ο παππούς.

Αλέξη! πέρασαν τρεις ώρες, πρέπει να φύγουμε είπαν οι γονείς του. Ο φίλος σου δεν θάρθει. Λείπει; Δεν μας είπες παππού; Έφυγε ... έφυγε χθες ψιθύρισε ο παππούς.

Άντε Αλέξη φεύγουμε! φώναξαν οι γονείς του.

Σηκώθηκε όρθιος ο παππούς ίσιωσε την πλάτη του και
χαμογελώντας είπε στον Αλέξη.
Σ' ευχαριστώ παιδί μου! Σ' ευχαριστώ.
Ο μικρός τον κοίταξε ίσια στα μάτια, τούσφιξε το χέρι και
πήγε προς την εξώπορτα.
Ξαφνικά γύρισε το κεφάλι του και του είπε κλείνοντάς του
το μάτι.

**Αν θέλεις μπορείς
να μου γράφεις παππού - Γιάννη !!**

